

ninger. Er det da Meningen, at alle Sager, i hvilke den Dømte eller hans Defensor anfører, at de ville søge tilveiebragt nye Dplysninger, skulle kunne appelleres til en overordnet Ret uden Hensyn til den ikjendte Strafs Størrelse? Dersom det er Meningen, er det med andre Ord det Samme som at sige, at det skal staa i enhver Domsfældts Magt at faae en hvilken som helst Sag ind for overordnet Ret blot ved at sige, at han tænker paa at tilveiebringe nye Dplysninger, det er altsaa ganske det Samme som helt at ophæve summa appellabilis, og vel at mærke, det er vel ogsaa Meningen, at man skulde give den Domsfældte Ret til at forlange, at det Offentlige skal appellere. I § 3 hedder det jo, at underordnet Retts Dom kan appelleres „saavel af Domsfældte som af det Offentlige“. Jeg veed ikke, om det har været Forslagsstillerens Mening derved at ville opretholde den Forskjel, der som hekjendt nu er mellem de Tilfælde, hvor en Sag vel kan bringes ind for overordnet Ret efter den Domsfældtes egen Foranstaltning som en civil Sag paa hans egen Besøstning, og de Tilfælde, hvor en Sag bringes ind for overordnet Ret efter Domsfældtes Ønske, men paa Foranstaltning af det Offentlige. Det er formentlig Forslagsstillerens Mening, at det er det Offentlige, der skal foranstalte alle Sager, der omhandles i denne Lov, indankede for høiere Ret uden Hensyn til den ikjendte Strafs Størrelse. Det skulde altsaa gjælde i alle de Tilfælde, hvor den Domsfældte har tilkjendegivet, at han tænker paa at søge nye Dplysninger, men det vilde være fuldstændig at staa en Streg over alle de Regler, der hidtil have gjældt for summa appellabilis. Nu er det meget muligt, at disse Regler nok kunne trænge til en nærmere Undersøgelse og Overveielse, men ogsaa her siger jeg, at jeg ikke kan anse det for rigtigt at sætte — undskyld Udtrykket — en Lovstump ind, som passer grumme daarlig i hele Systemet, og som saa langt fra tjener til at nærme os til Maalet, at det efter min Mening tværtimod fjerner os derfra. Jeg kan ikke negte, at jeg vilde ønske, at den ærede Forslagsstiller ikke havde bragt dette Forslag ind i nærværende Dieblit, hvor det forekommer mig, at det, som Dpmærksomheden her i Folkethinget burde være henvendt paa, var, om det, saaledes som det gjentagne Gange er blevet udtalt fra den høitærede Justitsministers Side, ikke skulde være muligt at faae rettet en alvorlig Opfordring til ham om at fremme Rettsreformer. Ligesom jeg ønsker, at det ærede Medlem ikke havde indbragt sit Forslag, saaledes er det ogsaa mit Ønske, at han vil tage det

tilbage og derved fritage mig for den ubehagelige Nødvendighed at maatte stemme mod dets videre Fremme.

Berg: Det har glædet mig at høre den ærede Justitsminister og det ærede Medlem, som sidst talte, udtale, at Lovforslaget lettere vilde fremmes, naar Bestemmelsen i § 1 om Overdomstolene ogsaa udvidedes til at omfatte Defensjors Ret, medens Sagen er til Paakjendelse ved Underretten. Det forekommer mig, at det vilde være logisk, en overordentlig heldig Udvikling af Lovforslaget og en gavnlig Forandring, som efter min Mening vilde gjøre Loven langt mere nyttig, end den efter den foreliggende Form kunde blive. Den ærede Forslagsstiller har naturligtvis haft sine Grunde til ikke at gaa dertil, hvilket han ogsaa nærmere har udviklet, og det glædede mig at høre, at den ærede Forslagsstiller med Fornøielse vilde modtage en Ændring i denne Retning. Nu er det jo, set fra en vis Side, let nok at sige, at man kan lægge disse Forsøg paa hist og her at forbedre det bestaaende Retssystem til Side i Forventning om det store Hele, — men det store Hele, naar kommer det? Og naar kommer det med Udsigt til at kunne gennemføres? Og hvad bliver det store Hele saa til, naar det bliver gennemført, paa mange Punkter for dem, der lide under det nuværende Retssystem? Dette Forslag har en meget human Bestræbelse, idet det gaar ud paa, at en Sag skal grundig oplyses, inden der dømmes, i den vedkommende Tiltaltes Interesse, og det synes jeg ikke, at man bør afvise. Naar det fremdeles gaar ud paa at lette Appellen for den, der er dømt, er det ogsaa formaalstjenligt. Thi nu er det egentlig saaledes, at Hundreder af Sager, som oftest ramme de mindre heldige Stillede i Samfundet, afgjøres ved Underretterne, og de Paagjældende maa finde sig i, hvad der der bestemmes. Ved Underretterne have de saa hverken havt Ret eller Raad til at søge nogen Assistance. Naar de nu ved den Udvidelse, der er foreslaet, faae Ret til dette, tror jeg, det er en væsentlig Forbedring af det nuværende System. Der kan komme Ting frem paa denne Maade, som ville hjælpe til, at Underretsdommeren paastyrker Sagen, saa at han ikke lader den Anklagede sidde i Maaned og halve Aar for Bagateller og kun tager Forhør op en Gang imellem, indtil han mulig kan faae en Beskjendelse, idet der meddeles en Anden Ret til at afhøre ogsaa under Dommen og optage de Spørgsmaal, som Dommeren af en